

[Svend Nielsen.]

rimelige i, at Godtgørelsen for Tort og Lidelser blev forhøjet, og at den under alle Omstændigheder blev forhøjet for de Personer, der har lidt i tyske Fængsler og Koncentrationslejre. Jeg synes, at de har Krav paa en større Paaskønnelse, ikke fordi — og det har været fremhævet ved forskellige Lejligheder — denne Sag kan afgøres i Penge, men naar man er inde paa den Tanke at anvende Penge, saa bør man ikke anvende Penge paa en saadan Maade og med en efter min Mening saa udpræget Smaalighed, at det for de Folk, der er Tale om, næsten virker udfordrende. Jeg har ogsaa paapeget, hvor vigtigt det var, at disse Folk fik en saadan Erstatning, at de virkelig kunde faa Lejlighed til at tage et Rekreationsophold, for nogles Vedkommende maatte det endog blive af længere Varighed, og for en Dels Vedkommende var det ogsaa i allerhøjeste Grad nødvendigt, at deres Hustruer uden økonomiske Sorger kunde faa Lejlighed til at tilbringe et Stykke Tid fremover i Fred og Ro.

Det har altsaa ikke været muligt i Udvalget at opnaa Enighed om en Forhøjelse af disse Satser, og jeg ønsker i denne Forbindelse ogsaa at pege paa, at man af en anden Aarsag egentlig burde have forstaaet Nødvendigheden af at forhøje dem. Forholdet er nemlig det, at vi har en hel Del Folk gaerende, som har været i Tyskland, og som hverken er raske eller syge. De er langtfra saa raske, at man kan betragte dem som værende i Stand til at gaa ind i normalt Arbejde igen — hvornaar de bliver det, er ingen, ej heller Læger, i Stand til at sige —, men de er til Gengæld heller ikke saa syge, at de vil kunne falde ind under Bestemmelser, hvorefter deres økonomiske Forhold garanteres i den Periode, der endnu vil forløbe, inden de er i Stand til at genoptage normalt Arbejde. Hvis dette høje Tings ærede Medlemmer vil undersøge Forholdene til Bunds blandt den Kategori af Medborgere, der her er Tale om, saa vil man konstatere, at det er rigtigt, det forholder sig saadan, og derfor er der efter min Opfattelse al Grund til at beklage, at man ikke har kunnet opnaa en Forhøjelse af Satserne, i første Række for den Del af de indespærrede, der er mest medtaget, og det er naturligvis de Folk, der har siddet i Tyskland, og de Folk, der har siddet længe. Jeg vil benytte Lejligheden til alvorligt at henstille til den højtærede Minister for særlige Anliggender, at der tages Hensyn til de Personers Forhold, jeg her

har omtalt, ved Administrationen af Kontorerne for særlige Anliggender, i det Omfang, Loven gør det muligt — det vil sikkert ikke dreje sig om saa forfærdelig meget. Under en eller anden Form maa man sikre de Mennesker, der fortsat gaar og er syge og ude af Stand til at optage normalt Arbejde, en saadan ugentlig Indtægt, at ikke ogsaa Livet herhjemme skal gøres til et Helvede for dem, fordi de mangler de Eksistensmidler, der skal til, for at de selv og deres Familie kan opretholde Livet, saa længe denne Sygdom nu varer, og det er jo en Sygdom, der mange Gange er af en saadan Karakter, at Folk er slaaet ud og har vanskeligt ved at koncentrere sig om en Opgave og alt det dør.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har stillet et Ændringsforslag, der netop tager Sigte paa dem, der har været indespærret i Tyskland, idet Godtgørelsen til dem foreslaas forhøjet fra 50 Kr. pr. Uge op til 100 Kr. Naar man kender det ærede Medlems Optræden over for og hele Stilling til Modstandsbevægelsen, forekommer dette Ændringsforslag at være Udtryk for slet og ret Spekulation, og jeg synes, at hele denne Sag er for alvorlig til, at man skal begynde at lave Spekulation i den. Det er karakteristisk for det ærede Medlems Stilling til hele Sagen, at samtidig med, at han griber Tanken om en Forøgelse af Godtgørelsen til disse Personer — den burde ubetinget forøges, men de politiske Muligheder derfor har altsaa ikke været til Stede i Udvalget —, foreslaar han, at de to Medlemmer fra Frihedsbevægelsen, som ifølge Lovforslaget skal indtræde i Erstatningsraadet, skal kastes paa Porten. Altsaa, de to Medlemmer, som kommer fra Modstandskampens Ledelse i Danmark, som kender Modstandsbevægelsen indadtil, som kender en Række af de Personer, hvis Forhold vil komme op til Undersøgelse i Forbindelse med Administrationen af denne Lov, skal smides ud. De Folk, som gennem deres Kendskab til Forholdene skulde betyde en vis Garanti for, at Administrationen af Loven bliver saa retfærdig som vel muligt, ogsaa set fra et Modstandsbevægelsessynspunkt, skal fjernes. Her synes jeg man har det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens hele Stilling til Frihedsbevægelsen i en Nødskal.

I Lovforslagets § 49, Stk. 5, bestemmes det, at der højst kan udbetales 1 000 Kr. i Erstatning for personlige Effekter. Jeg beklager, at det heller ikke i Udvalget har været muligt at opnaa en Forhøjelse af denne Erstatningssum, for den er, det maa enhver